

ΝΙΚΟΣ ΑΝΩΓΗΣ
NIKOS ANOGHIS

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ
ΣΕ ΕΠΤΑ ΤΟΝΟΥΣ

TRANSLATED POEMS IN
SEVEN TONES

Ποιητικός Λόγος του ΝΙΚΟΥ ΑΝΩΓΗ σε επτά γλώσσες:
Ελληνικά – Αγγλικά – Γαλλικά – Πολωνικά – Ρουμανικά –
Σερβικά – Ιταλικά

Εκδόσεις ΜΑΥΡΙΔΗ
ΑΘΗΝΑ

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Στο βιβλίο με τον τίτλο «Ποιητικός Λόγος σε επτά τόνους» συμπεριλαμβάνονται ποιήματα του Νίκου Ανώγη σε επτά γλώσσες. Τις μεταφράσεις έκαναν οι: Gaston Aufferre, Νίκος Χατζηνικολάου, Βίκτωρ Ιβάνοβιτς, Ανδρέας Ράδος, Φοίβος Δέλφης, Μαίρη Μέγα, Ελπίδα Πουρνάρα, Άρης Χατζηνικολάου, Miki Jasie, Ντίνος Κουμπάτης, Νίκη Πολίτου, Ευαγγελία Μισραχή.

ΝΙΚΟΣ ΑΝΩΓΗΣ. Ποιητής, δοκιμιογράφος, διηγηματογράφος, μελετητής, μυθιστοριογράφος, κριτικός λόγου και τέχνης. Το λογοτεχνικό πνευματικό του έργο το διακρίνει έντονος λυρισμός και βαθιά ανθρώπινη ευαισθησία. Η αρχαία ελληνική κλασική σκέψη και φιλοσοφία αποτελούν την πηγή των πνευματικών δημιουργημάτων του. Αγωνίζεται για την υλοποίηση ενός κόσμου ανθρωπινότερου, με αγάπη και ειρήνη. Αντιπροσώπευσε την Ελλάδα σε διεθνή λογοτεχνικά Συνέδρια, Συμπόσια και ποιητικά φεστιβάλ, στο εξωτερικό, και συμμετέχει σε πολλές παρόμοιες εκδηλώσεις στην Ελλάδα. Βραβεύτηκε, με πολλά διεθνή και πανελλήνια Βραβεία, για το λογοτεχνικό του έργο και την προσφορά του στα ελληνικά γράμματα. Ποιήματά του, διηγήματα και λογοτεχνικά κείμενα, έχουν μεταφραστεί και έχουν δημοσιευθεί σε περιοδικά και εφημερίδες σε ξένες γλώσσες. Έγραψε 20 βιβλία. Συμπεριλαμβάνεται σε 8 ελληνικές λογοτεχνικές ανθολογίες και εγκυκλοπαιδείες, σε δύο αμερικάνικες και σε μια πολωνική. Γράφτηκαν και εκδόθηκαν δυο βιβλία για το έργο του. Εκδίδει το περιοδικό λόγου και τέχνης «ΚΟΥΑΡΙΟΣ». Είναι υπεύθυνος ύλης του περιοδικού «Ανώγειο» και μέχρι το 1995 του περιοδικού «Καρδίτσα». Είναι μέλος της ACADEMIE INTERNATIONALE DE LUTECIE των Παρισίων του INSTITUT DE PARI Γαλλίας. Μέλος του CENTRO CULTURAL E ARTISTICO GAZETA DE FELGUEIRAS της Πορτογαλίας. Είναι μέλος και τέως Αντιπρόεδρος και Κοσμήτορας της Ένωσης Ελλήνων Λογοτεχνών με έδρα την Αθήνα, μέλος πολλών οργανισμών, οργανώσεων και πολιτιστικών σωματείων.

NIKOS ANOGHIS
IN ENGLISH
ΝΙΚΟΣ ΑΝΩΓΗΣ
ΑΓΓΛΙΚΑ

TRANSLATED BY MARY MEGA
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΜΕΓΑ

Variations

I always expect tomorrow
more joyfull.
But when it comes and becomes today
I find it the same.

It did not bring me even this time
something out of the routine.
Life follows its course,
a continuous rejuvenation changing from hand to hand
thus becoming immortal.

While time passes
life leaves behind her tracks
on live and long passed civilizations,
but it does not stop.

A bit of this circle I am, too.

(From the collection: «Chasing our shadow»)

Παραλλαγές

Πάντα προσμένω το αύριο
πιο χαρωπό.
Σαν έρθει και γίνει σήμερα,
το βρίσκω όμοιο κι εκείνο.

Δεν μούφερε κι αυτή τη φορά
κάτι έξω άπ' τη ρουτίνα.
Η ζωή πορεύεται,
μια σκυτάλη π' αλλάζει χέρια
και την κάνουν αθάνατη.

Στο πέρασμα του χρόνου
αφήνει τ' αχνάρια της
σε ζωντανούς και πεθαμένους πολιτισμούς
μα δε σταματά.

Ένα κομμάτι είμαι κι εγώ.

Από την Συλλογή: «Κυνηγώντας τον ίσκιο μας»

The battle

He was left alone.
From the lost battle,
nothing but corpses around him.
A crippled hand folded,
holding tightly the weapon
and blood coming out from the unrooted end.

A dead body
was embracing another one.
And all of them were joining with the earth.
The noise shushed
screams, grumbings, cries.
Birds and silence were flying round and round.
And the warrior alone was looking.

He counted and recounted his friends, his enemies,

the hours of the battle, of the silence, the victories, the defeats.
He looked towards East and then towards West.
He looked directly at the sun mingling with light.
He threw away the weapons
and walked on.

(From the collection «Reflections»)

Μάχη

Απόμεινε μονάχος.
Απ' τη χαμένη μάχη,
δεν έμειναν παρά πτώματα.
Ένα κομμένο χέρι διπλωμένο,
κρατούσε σφιχτά το όπλο
κι ανάβριζε στην άκρη κόκκινο αίμα.

Κάποιο νεκρό κορμί
αγκάλιαζε ένα άλλο.
κι ' όλα μαζί έσμιγαν με τη γη.
Έφυγε ο θόρυβος
οι κραυγές, οι γογγυσμοί, το κλάμα.
Πέταγαν γύρω-τριγύρω πουλιά και σιωπή.
κι' ο μαχητής μονάχος κοίταζε.

Μέτρησε και ξαναμέτρησε τους φίλους, τους εχθρούς,
τις ώρες της μάχης, της σιωπής, τις νίκες τις ήττες.
Κοίταξε την ανατολή κι ύστερα τη δύση.
Κοίταξε κατάματα τον ήλιο που έσμιγε με τη μέρα.
Πέταξε τα όπλα
και προχώρησε...

(Από τη Συλλογή: «Καθρεφτίσματα»)

Condemnation

And even yesterday I forgot death
and hated my friend and brother.
And when love over flooded my heart,
truly as much as I sought you,
you were not near me to express it to you.
And this thought of mine in herself,
a condemnation.

(From the collection of “Trumpet Calls in the Silence”.

Beside us

We were crossing time
lazily walking.
On the tracks of the road
we faced the steps of the life.

Thoughts, ideas, monuments, civilisations.
Not even a man!!! .
Not even a man beside us!...
Yesterday, monuments.
Today, a passage.
Tomorrow , an expectation.

(From the collection of «My Fellow Man»)

Καταδίκη

Το θάνατο λησμόνησα και χθες
και μίσησα το φίλο κι' αδερφό μου.
κι' όταν πλημμύρισε αγάπη την καρδιά μου,
όσο κι' αν σ' αναζήτησα στ' αλήθεια,
δεν βρέθηκες κοντά μου να στο πω.
κι' είναι η σκέψη μου αυτή,
μια καταδίκη.

(Από τη συλλογή: «Σαλπίσματα στη σιωπή»)

Δίπλα μας

Περπατούσαμε μέσα στο χρόνο
κι όλο βραδυπορούσαμε.
Στα σημάδια του δρόμου
αντικρίσαμε της ζωής τα βήματα.
Σκέψεις, ιδέες, μνημεία, πολιτισμοί.
Ούτε έναν άνθρωπο.. ..
Ούτε ένας άνθρωπος δίπλα μας!
Το χθες μνημεία.
Το σήμερα πέρασμα.
Το αύριο προσδοκία.

(Από την συλλογή: «Αδελφέ μου Άνθρωπε»)

Balance

In the quietness,
in the silent forest,
in the middle of the feast of colours,
the rustling of leaves,
in the awakening of breeze,
there was the birds' fright.

The nightingale's melodious notes,
during the sweet daybreak,
in the leaves of ivy ,
there was the message both of life and love.
It was the fright of the multicoloured butterfly.

In the clatterings of war
and in the dins, to the death of peace,
the brightness of nuclear explosion,
will be the fright of human weapons,
will be the fright of humanity,
will be the end of life,

Conventional balance of development.

(From the collection of «My Fellow Man»)

I could not
In all your life
you were sending me the message
with sounds, glitterings, silence.

And as I was approaching Ariadnis' thread,
time was coming back.
And it was coming back again and again.

The time limit
and the enormous silence,
I could not break fellow man.

(From the collection of «My Fellow Man»)

Ισορροπίες

Στην ησυχία,
στο σιωπηλό δάσος,
μέσα στο πανηγύρι των χρωμάτων,
το θρόισμα των φύλλων
στο ξύπνημα της αύρας,
ήταν ο τρόμος των πουλιών.

Του αηδονιού το γλυκόλαλο τραγούδι
κοντά στο γλυκοχάραμα,
μέσ' στου κισσού τα φύλλα,
ήταν το μήνυμα ζωής κι αγάπης.
Ήταν ο τρόμος της πεταλούδας
με τα πολύχρωμα φτερά.

Στους κρότους του πολέμου
και τις βροντές, στο θάνατο της Ειρήνης,
η λάμψη των πυρηνικών εκρήξεων,
θα'ναι ο τρόμος των ανθρώπινων όπλων.
Θα'ναι ο τρόμος των ανθρώπων.
Θα'ναι ο θάνατος της ζωής.

Συμβατικές ισορροπίες της εξέλιξης.

(Από την συλλογή: «Αδελφέ μου Άνθρωπε»)

Δεν μπόρεσα

Σ' όλη σου τη ζωή
μού 'στελνες το μήνυμα
με ήχους, με λάμπεις, με τη σιωπή.

Κι ως έφτανα στις Αριάδνης το μίτο,
γύριζε ο χρόνος πίσω.
Και ξαναγύριζε και ξαναγύριζε.

Το φράγμα του χρόνου
και την ατέλειωτη σιωπή,
δεν μπόρεσα να σπάσω αδελφέ μου άνθρωπε.

(Από την συλλογή: «Αδελφέ μου Άνθρωπε»)

The touch

1

The touch of your flesh
and silence
stopped the time,

My heartbeat
and the flowing of my blood
brought some message.

The attraction for join each other and your eyes
created the sense of love.

Tasting your kiss
I understood
that love was born in my heart.

Been strengthened by expectation
I never succeeded in conquering it

2

MyY feeling on your touch
reminded me my duty.
The swallow of the Spring
brought the message.
And the perfume of the lily.
A birth.
A step in the course of our human kind.

3

When our eyes met
and our soul shone
over flooded by the sense of love,
I touched your own world.
Our join revealed the mystery

4

Your smile
sent the message to me.
It was about a secret preparation
to be accepted by you.
And your blushing
a virgin's awakening

and a song
of motherly expectation.

5

When our bodies and souls met
I joined with you.
I became similar to you.
The coming human being
will be our continuation and evident
in the circle of life.

(From the collection «Mother, you speak with perfume»)

Το άγγιγμα

1

Το άγγιγμα της σάρκας σου
κι η σιωπή
σταμάτησαν το χρόνο.

Ο χτύπος της καρδιάς μου,
η ροή του αίματός μου,
έφερναν κάποιο μήνυμα.

Η έλξη για ένωση και τα μάτια σου
γεννούσαν
του έρωτα το αίσθημα.

Στη γεύση του φιλιού σου
κατάλαβα
πως στην καρδιά μου γεννήθηκε η αγάπη.

Μέσα στην προσμονή ανδρώθηκε
και να τη νικήσω δεν μπόρεσα ποτέ.

2

Η αφή μου στο άγγιγμά σου
μου θύμισε το χρέος.
Το μήνυμα το 'φερε
της άνοιξης το χελιδόνι.
Και του κρίνου τ' άρωμα.
Μια γέννηση.
Ένα σκαλί στην πορεία του δικού μας γένους.

3

Όταν οι ματιές μας ταυτίστηκαν
κι έλαμψε η ψυχή μας
πλημμυρισμένη από αίσθημα αγάπης,
άγγισα το δικό σου κόσμο.
Η ένωση, μας έλυσε το μυστήριο.

4

Το χαμόγελό σου
μού 'στελνε το μήνυμα.
Μιλούσε για μυστική προετοιμασία
να με δεχθείς.
Και το κοκκίνισμά σου,
παρθενικό ξύπνημα
και τραγούδι
μητρικής προσμονής.

5

Όταν μπήκα στην σάρκα σου
έσμιξα μαζί σου.
Ταυτίστηκα.
Συνεχιστής και μάρτυράς μας
ο ερχόμενος
στον κύκλο της ζωής.

(Από τη συλλογή «Μάνα με τ' άρωμα μιλάς»)

NIKOS ANOGHIS
IN ENGLISH
ΝΙΚΟΣ ΑΝΩΓΗΣ
ΑΓΓΛΙΚΑ

TRANSLATED BY DINOS CUBATIS
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΤΟΥ ΝΤΙΝΟΥ ΚΟΥΜΠΙΑΤΗ

Presence B´.

The trees in row ,
a man's hand blessed.

The animals in the flock
and in the stable, similar to them.

The satellites and the weapons of the death
the man's children.

And our tied arms
his will...

(From the collection «Mother, you speak with perfume»)

Παρουσία Β´.

Τα δένδρα στη σειρά
ανθρώπινο χέρι ευλογούνε.

Τα ζώα στο κοπάδι
και στο σταύλο, όμοια κι εκείνα.

Οι δορυφόροι και τα όπλα του θανάτου
παιδιά τ' ανθρώπου.

Και τα δεμένα χέρια μας
δικά του έργα...

(Από τη συλλογή «Μάνα με τ' άρωμα μιλάς»)

White rose

The white colour is similar to the love.
I like you and ask for you every evening.
In the love's kiss you are the honey of my life,
the perfume, the rest, the colour and my breath.

White rose
the white of the soul.
White rose,
the joy of the youth.

In the white colour, a bunch of leaves,
perfume of the life talk to my heart.
Tell the speech of the love and of the joy.
I and you are life's perfume and flowers.

White rose
is our hearts
White rose is our joys

(From the collection «Mother, you speak with perfume»)

Άσπρο τριαντάφυλλο

Χρώμα άσπρο και αγνό της αγάπης μοιάζει
σε ποθώ σ' αναζητώ κάθε που βραδιάζει.
Στης αγάπης το φιλί μέλι στη ζωή μου
άρωμα κι απαντοχή, χρώμα και πνοή μου.

Άσπρο τριαντάφυλλο
της ψυχής αγνότητας.
Άσπρο τριαντάφυλλο
η χαρά κι η νιότης.

Μεσ' στο χρώμα το λευκό μια 'γκαλιά τα φύλλα
άρωμα μεθυστικό στην καρδιά μου μίλα.
Της αγάπης λόγια πες της χαράς τραγούδια
της ζωής εγώ και συ άρωμα λουλούδια.

Άσπρο τριαντάφυλλο
είναι οι καρδιές μας.
Άσπρο τριαντάφυλλο
είναι οι χαρές μας.

(Από τη συλλογή «Μάνα με τ' άρωμα μιλάς»)

NIKOS ANOGHIS IN FRANCH

ΝΙΚΟΣ ΑΝΩΓΗΣ ΓΑΛΛΙΚΑ

Poèmes traduits

Par: GASTON -HENRY AUFRERE

«EN COURANT APRES NOTRE OMBRE» Par. N. Anoghis (Ath. 1981)

Le poète Anoghis nous fait tout de suite entrer dans une poésie originale, en tout cas fort bien musiquée et qui donne beaucoup à penser et à méditer. Avec une grande maîtrise, il exprime le cycle de notre existence, la vie qui est partout et que nous poursuivons sans cesse pour lui voler son sens - ou pour lui en donner un - pour lui arracher une parcelle de son destin parce qu'il est aussi le nôtre. La vie est une fleur ouvrant des pétales de joie et de bonheur, mais cruel serpent aussi qui crache peines et chagrins Figure du destin, elle a la forme de notre visage, de ce que nous étions et de ce que nous serons. Notre ombre est reflétée et reflétante. En courant pour la posséder et la retenir, n' est-ce pas nous-mêmes au fond que nous cherchons?
Que dire de l' écriture? Elle est lyrique, harmonieuse. Son souffle est direct.

En courant après notre ombre

En courant après notre ombre
nous parcourons le destin de notre route.

Autour de nous, en nous, hors de nous.

Dans le monde,
hors de la nature,

dans le gouffre,

hors de la ruine,

dans le temps,

hors du temps.

En courant après notre ombre
nous suivons la vie, montant et descendant,

seuls, avec les autres, dans la nature,

dans la joie,

près de la peine,

dans la pensée,

dans les bras du soleil.

En courant après notre ombre

nous peignons de pas la terre

et nous colorons le ciel de pensées

qui meurent et naissent avec la mort.

«ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΜΑΣ» του Νίκου Ανώγη (Αθ. 1981)

Ο ποιητής Ανώγης μας κάνει να μπαίνουμε αμέσως σε μια πρωτότυπη ποίηση πολύ εν πάση περιπτώσει μουσικοποιημένη και που βοηθεί πολύ στη σκέψη και στην περισυλλογή. Με μεγάλη μαεστρία διατυπώνει τον κύκλο της ύπαρξής μας, τη ζωή που είναι παντού και που ακολουθούμε αδιάκοπα για να της κλέψουμε το νόημα της - ή για να της δώσουμε ένα νόημα - για να της αποσπάσουμε ένα κομματάκι από τη μοίρα της επειδή είναι και δική μας μοίρα. Η ζωή είναι ένα λουλούδι που ανοίγει πέταλα χαράς και ευτυχίας, αλλά και κακό φίδι που εκτοξεύει πόνους και λύπες. Μορφή της μοίρας, έχει την φόρμα του προσώπου μας, αυτό που υπήρξαμε και αυτό που θα γίνουμε. Η σκιά μας αντικατοπτρίζεται. Τρέχοντας για να την κατακτήσουμε

και να τη διατηρήσουμε, μήπως είναι κατά βάθος εμάς τους ίδιους που αναζητούμε;
Και τι να πω για το γράψιμο; Είναι λυρικό και αρμονικό. Η πνοή του είναι άμεση.

GASTON - HENRY AUFRERE

Γάλλος Ελληνιστής

Μετάφραση: ΕΛΠΙΔΑΣ ΠΟΥΡΝΑΡΑ

Κυνηγώντας τον Ίσκιο μας

Κυνηγώντας τον ίσκιο μας
περπατούμε του δρόμου μας το πεπρωμένο.
Γύρω από 'μας, μέσα σε 'μας, έξω από 'μας.
Μέσα στον κόσμο,
έξω απ' τη φύση,
μέσα στο χάος,
έξω απ' τον όλεθρο,
μέσα στο χρόνο,
έξω απ' το χρόνο.

Κυνηγώντας τον Ίσκιο μας,
ακολουθούμε τη ζωή, ανηφορίζοντες, κατηφορίζοντες
μόνοι μας, μαζί με άλλους, μέσ' τη φύση
μέσ' στη χαρά,
δίπλα στον πόνο,
μέσα στο δάκρυ,
μέσα στη σκέψη,
αγκαλιά με τον ήλιο.

Κυνηγώντας τον ίσκιο μας,
ζωγραφίζουμε με βήματα τη γη
και χρωματίζουμε τον ουρανό με σκέψεις,
πού σβήνουν και γεννιούνται με το θάνατο.

Fais ton pas plus petit

Et tu arriveras la,
au commencement, au bout du cercle.

En avançant,
la vie comme un escargot traîne son corps
et devant le gouffre
en change et recommence.

Et toi et moi
nous dessinons dans le cercle des aigles
et des colombes,
des fleurs et des oiseaux
dans les frondaisons de mai.

L'arbre de la vie s'abreuvera
de sueur de larmes et de sang.

En avançant,
fais ton pas plus petit, plus ferme
et donne, donne toi aussi
amour, paix, liberté au monde.

Et ne pleure pas.
Si tu pars plus tôt, si on te prendra,
fais ton pas plus petit, plus ferme.
Il en vaut la peine.

Κάνε το βήμα πιο μικρό

Εκεί θα φτάσεις
στην αρχή, στο τέλος του κύκλου.

Προχωρώντας,
σαλιγκάρι η ζωή, σέρνει το σώμα
και μπρος στο χάος,
αλλάζει το και ξαναρχίζει.

Και συ και γώ,
πάνω στον κύκλο ζωγραφίζουμε αητούς
και περιστέρια
και στα κλαδιά του Μάη, λουλούδια
και πουλιά.

Ιδρώτας και δάκρυ και αίμα
ποτίζει το δέντρο της ζωής.

Και προχωρώντας,
κάνε το βήμα πιο μικρό, πιο σταθερό
και δώσε, δώσε και συ
αγάπη, ειρήνη, λευτεριά στον κόσμο.

Και μη δακρύσεις,
αν φύγεις πιο νωρίς, αν θα σε πάρουν ,
κάνε το βήμα πιο μικρό, πιο σταθερό...
Αξίζει.

(Από την συλλογή «Κυνηγώντας τον ίσκιο μας»)

Erreur

Ils sont venus près de moi,
en sang, tout noirs, tout pâles,
et ils m'ont lié les mains,
ils m'ont dit:
ne pense pas et ne parle pas.

Ils sont venus près de moi,
et ils m'ont embrassé, ont lié ma pensée,
m'ont délié les mains
et m'ont dit:
bats ta pensée et ne pense pas.

Ils sont venus près de moi,
ils m'ont serré dans leurs bras,
ils m'ont couvert de blessures et de sang
et ils m'ont dit:
frappe-les, ce n'est pas toi.

J'ai frappé,
un instant, un siècle, moult siècles
et j'ai tué celui que j' étais,
celui que j' avais près de moi.
J'ai tué l' homme.

Πλάνη

Έρθαν κοντά μου,
ματωμένοι, κατάμαυροι, κιτρινισμένοι,
έδεσαν τα χέρια μου,
και μούπαν,
μη σκέπτεσαι και μη μιλάς.

Έρθαν κοντά μου,
μ' αγκάλιασαν, μου έδεσαν τη σκέψη,
μου λύσανε τα χέρια,
και μούπαν,
χτύπα τη σκέψη σου και μη μιλάς.

Έρθαν κοντά μου,
μ' έσφιξαν στην αγκαλιά τους,
με γέμισαν πληγές, και αίμα,
και μούπαν,
χτύπα τους, δεν είσαι συ.

Χτυπούσα,
για στιγμή, έναν αιώνα, πολλούς αιώνες

και σκότωσα αυτό που ήμουν,
αυτόν που είχα δίπλα μου.
Σκότωσα τον άνθρωπο.

(Από την συλλογή «Κυνηγώντας τον ίσκιο μας»)

Il faisait nuit

Il faisait nuit
et je ne reconnaissais pas si j' étais vivant ou mort,
mais la vie continuait.

Dans les ténèbres
je sentais autour de moi des ombres immatérielles, pleines d'angoisse,
pleines de peur.

D' autres joyeuses,
et près d'elles d'autres indifférentes, qui allaient et venaient
et s' impatientaient.

Il faisait nuit
et je ne reconnaissais pas qui était près de moi
ni qui j' étais.

Ήταν νύχτα

Ήταν νύχτα
και γω δεν γνώριζα αν ήμουν ζωντανός ή πεθαμένος,
όμως η ζωή συνεχίζονταν.

Μέσ' στο σκοτάδι
ένοιωθα τριγύρω μου σκιές εξαύλωμένες, γεμάτες αγωνία,
γεμάτες φόβο.

Άλλες πάλι χαρωπές,
κοντά τους άλλες αδιάφορες, πού πηγαινοέρχονταν
κι αδημονούσαν.

Ήταν νύχτα
κι εγώ δεν γνώριζα ποιος ήταν δίπλα μου,
ούτε ποιος ήμουν.

(Από την συλλογή «Κυνηγώντας τον ίσκιο μας»)

«REFLETS», par Nikos Anoghis (éd. d'auteur, Athènes, 1980)

Ici, le poète nous emporte à travers les reflets et les contre-reflets de tout ce qui constituent notre existence. Il y a des instants volés à l'aile du temps, des pensées arrachées au fil de la mémoire. Il y a le long et difficile combat des peuples et des hommes pour la possession d'une vie meilleure. Il y a la marche perpétuelle du monde devant l'éternité.

Et voilà pourquoi cette poésie a des racines qui s'accrochent à notre chair et se nourrissent de notre pensée. Matérielle dans l'immatérialité du temps. Immatérielle dans le combat de la vie; à la fois fleur et surire, espoir et amour, exaltation ou repliement de l'esprit, reflet et contre-reflet de l'homme, de ses pensées, de ses sentiments, de sa démarche, de sa position devant lui-même et devant le destin.

GASTON -HENRY AUFRERE

Γάλλος Ελληνιστής

Feuilles vertes, eaux froides

Regarde mon Dieu
s'il me serait possible de vivre
dans les bourrasques,
les tempêtes, le malheur.

Regarde mon Dieu
si je pourrais rendre l'âme
avec un coeur

sans amour, sans Joie.

Moi aussi je suis dans la nature
quelque chose de toi sans ailes.

Moi aussi je suis dans la nature
Feuilles vertes, eaux froides.

«ΚΑΘΡΕΦΤΙΣΜΑΤΑ» - Του Νίκου Ανώγη (Αθήνα 1982)

Εδώ ο ποιητής, μας οδηγεί μέσα από τις αντανakλάσεις και τις κόντρα αντανakλάσεις για όλα όσα αποτελούν την ύπαρξή μας. Υπάρχουν στιγμές κλεμμένες από το πέταγμα του χρόνου, σκέψεις βγαλμένες από την εξέλιξη της μνήμης. Υπάρχει η μακρά και δύσκολη πάλη των λαών και των ανθρώπων για την κατάκτηση μιας καλύτερης ζωής. Υπάρχει η συνεχής πορεία του κόσμου προς την αιωνιότητα.

Να γιατί η ποίηση αυτή έχει ρίζες που αγκιστρώνονται στη σάρκα μας και τρέφονται με τη σκέψη μας. Η υλική μέσα στο άυλο του χρόνου. Άυλο στην πάλη της Ζωής. Λουλούδι μαζί με χαμόγελο, ελπίδα και αγάπη, έξαρση ή αναδίπλωση του πνεύματος, αντικατοπτρισμός και κόντρα αντικατοπτρισμός του ανθρώπου, των σκέψεων του, των αισθημάτων του, της πορείας του, της θέσης του μπροστά στον ίδιο τον εαυτό του και μπροστά στη μοίρα.

GASTON - HENRY AUFRERE

Μετάφραση: ΕΛΠΙΔΑΣ ΠΟΥΡΝΑΡΑ

Πράσινα φύλλα, κρύα νερά

Κοίταξε Θε μου
αν θα μπορούσα κι' εγώ να ζήσω
μέσα στις μπόρες,
στις τρικυμίες στη συμφορά.

Κοίταξε Θε μου
αν θα μπορούσα να ξεψυχήσω
με την καρδιά μου
χωρίς αγάπη, δίχως χαρά.

Είμαι κι' εγώ μέσα στη φύση,
κάτι από σένα δίχως φτερά.
Είμαι κι' εγώ μέσα στην πλάση
πράσινα φύλλα, κρύα νερά.

(Από τη συλλογή «Καθρεφτίσματα»)

Bataillie

Il demeura seul.
De la bataille perdue
il ne restait que des cadavres.
Au bout d'une main coupée repliée
qui étreignait son arme
perlait un sang rouge.

Un corps mort
en embrassait un autre.
Et tout se mélangeait à la terre.
La vacarme disparut,
les cris, les gémissements, les pleurs.
Tout autour volaient les oiseaux et le silence.
Et le combattant seul regardait.

Il compta et recompta les amis, les ennemis,
les heures du combat, du silence, les victoires, les défaites
Il regarda l'est, il regarda l'ouest.
Il regarda en face le soleil se mêlant au jour.
Il jeta ses armes
et il avança...

Μάχη

Απόμεινε μονάχος.
Απ' τη χαμένη μάχη,

δεν έμειναν παρά πτώματα.
Ένα κομμένο χέρι διπλωμένο,
κρατούσε σφιχτά το όπλο
κι ανάβριζε στην άκρη κόκκινο αίμα.

Κάποιο νεκρό κορμί
αγκάλιαζε ένα άλλο.
κι ' όλα μαζί έσμιγαν με τη γη.
Έφυγε ο θόρυβος
οι κραυγές, οι γογγυσμοί, το κλάμα.
Πέταγαν γύρω-τριγύρω πουλιά και σιωπή.
κι' ο μαχητής μονάχος κοίταζε.

Μέτρησε και ξαναμέτρησε τους φίλους, τους εχθρούς,
τις ώρες της μάχης, της σιωπής, τις νίκες τις ήττες.
Κοίταξε την ανατολή κι ύστερα τη δύση.
Κοίταξε κατάματα τον ήλιο που έσμιγε με τη μέρα.
Πέταξε τα όπλα
και προχώρησε...

(Από τη Συλλογή: «Καθρεφτίσματα»)

«SONNERIES DANS LE SILENCE», par Nikos Anoghis (éd. d' auteur, Athènes, 1984).

J'ai lu beaucoup de poèmes et de recueils poétiques inspirés par le drame de Chypre, tous plus ou moins écrits selon la sensibilité du poète et ses réactions devant l' horreur de l'invasion et du cortège de souffrances humaines. Je dois dire que ceux que vient d'écrire Nikos Anoghis ont une résonance particulière, on pas qu'ils soient plus tragiques que d'autres, mais sans doute parce qu'au lieu de se lamenter interminablement dans le désespoir, ils parlent aussi de paix et d'amour, de renaissance et de foi dans l'avenir. Le poète s'élève du plan individuel pour élargir sa

vision sous un angle plus général, faisant ainsi éclater le cadre qui à l'origine l'objet de son inspiration.

N. Anoghis appartient à la race des hommes pour qui l'idéal de paix, de justice, de fraternité entre les hommes est un combat de tous les jours, une raison d'espérer, un devoir à accomplir. Son patriotisme a la liberté pour champ d'action; son coeur bat auprès de celui des opprimés; son rêve chante aux frontières des plus nobles ideax de l' homme.

GASTON -HENRY AUFRERE

Γάλλος Ελληνιστής

«ΣΑΛΠΙΣΜΑΤΑ ΣΤΗ ΣΙΩΠΗ» του Νίκου Ανώγη (έκδ. Αθήνα 1984)

Έχω διαβάσει πολλούς ποιητές και ποιητικές συλλογές εμπνευσμένες από το δράμα της Κύπρου, όλα, περισσότερο ή λιγότερο, είναι γραμμένα ανάλογα με την ευαισθησία του ποιητή και τις δικές του αντιδράσεις μπροστά στον τρόμο της εισβολής και τα όσα ακολούθησαν, τα οποία έπληξαν την ανθρωπιά και πρόσθεσαν κι άλλα βάσανα στην ανθρωπότητα. Πρέπει να πω γι' αυτά που γράφει ο Νίκος Ανώγης, ότι έχουν μια λογική διαφορετική. Βαδίζει, προς ότι είναι πιο τραγικό, περισσότερο απ' όλα τ' άλλα. Οποσδήποτε ή αναντίρρητα αναφέρεται στα αξιοθρήνητα (συμβάντα) και στην απελπισία, αλλά επίσης μιλάει για την ειρήνη και τον έρωτα και την αναγέννηση κι' αποβλέπει σ' ένα αξιόπιστο (ελπιδοφόρο) μέλλον. Ο ποιητής ανέρχεται ατομικά για να ξεδιπλώσει το όραμά του σε μια γωνιά, πιο γενική, κάνοντας έτσι να εκραγεί το κάδρο που έχει προέλευση το αντικείμενο της έμπνευσής του.

Ο Νίκος Ανώγης, ανήκει στη ράτσα των ανθρώπων για τους οποίους το ιδανικό της ειρήνης, της δικαιοσύνης, της αδελφότητας μεταξύ των ανθρώπων, είναι μια μάχη καθημερινή, μια αιτία να ελπίζει, ένα καθήκον να πραγματοποιηθεί. Ο πατριωτισμός του στην ελευθερία αποτελεί πεδίο δράσης του. Η καρδιά του χτυπάει πλησίον των καταπιεσμένων. Το όνειρό του τραγουδάει στα σύνορα των ευγενικών ιδανικών του ανθρώπου.

GASTON - HENRY AUFRERE

Γάλλος Ελληνιστής

Μετάφραση: Ε. Μ.

Sonneries dans le silence

Sonneries d'affliction et de tristesse,
sanglots et désespoir.

Sonneries d'injustice et d'oppression,
de catastrophe et de malheur.

Sonneries de jalousie et de haine,
de méchanceté et de perversité.

Et tout autour silence.

Nouvelles de cortège funèbre
et marche vers la mort.

Sonneries dans le silence...

Sonneries de joie et de bonheur,
d'allégresse et de plaisir.

Sonneries de justice et de justification,
d'égalité et de confiance.

Sonneries de passion et d'adoration,
de confraternité et de fraternité.

Sonneries de paix et d'amour.

Et tout autour silence.

Messages pour un monde fraternel,
un bonheur très humain.

Sonneries dans le silence...

Sonneries dans le silence pour tout le monde.

Sonneries pensées et désirs très humains.

Il y a des fois où le silence est grand dans notre âme
un silence que les sonneries n'effleurent même pas.

Σαλπίσματα στη σιωπή

Σαλπίσματα κατάθλιψης και λύπης,
στεναγμοί κι' απόγνωση.
Σαλπίσματα αδικίας και καταδυνάστευσης,
καταστροφής και συμφοράς.
Σαλπίσματα ζήλειας και μίσους,
κακίας και μοχθηρίας.
Σαλπίσματα πολέμου και συμφοράς.
Και γύρω σιωπή.
Μηνύματα νεκρικής πομπής
και πορεία προς το θάνατο.
Σαλπίσματα στη σιωπή...

Σαλπίσματα χαράς και ευτυχίας,
αναγαλλίασης και ευφροσύνης.
Σαλπίσματα δικαιοσύνης και δικαίωσης,
ισότητας και εμπιστοσύνης.
Σαλπίσματα πόθου και λατρείας,
συναδέλφωσης κι' αδελφωσύνης.
Σαλπίσματα ειρήνης και αγάπης.
Και γύρω σιωπή.
Μηνύματα για έναν κόσμο αδελφικό,
για πανανθρώπινη ευτυχία.
Σαλπίσματα στη σιωπή...

Σαλπίσματα στη σιωπή για τον καθένα.
Σαλπίσματα και σκέψεις και πόθοι πανανθρώπινοι.

Είναι φορές που η σιωπή είναι μεγάλη στην ψυχή μας
και τα σαλπίσματα δεν την αγγίζουν.

(Από τη συλλογή «Σαλπίσματα στη Σιωπή»)

Croix et potences

Croix potences et prisons
à cause d'une idée
d'une patrie
de dix héros
d'innombrables jeunes.

Croix potences et prisons
à cause d'une voix
d'un chant
de dix héros
d'innombrables jeunes.

Croix potences et prisons
à cause d'idéaux humains.
Les barbares ne le savaient pas encore,
la liberté - une idée très humaine -
ne meurt pas dans les prisons et sur la potence.

On ne l'emprisonne même pas.

Σταυροί κι' αγχόνες

Σταυροί κι' αγχόνες και φυλακές,
για μια ιδέα,
για μια πατρίδα,
για δέκα ήρωες,
γι' άπειρους νέους.

Σταυροί κι' αγχόνες και φυλακές,
για μια φωνή,
για ένα τραγούδι,

για δέκα ήρωες,
γι' άπειρους νέους.

Σταυροί κι' αγχόνες και φυλακές,
γι' ανθρώπινα ιδανικά.
Δεν τό 'μαθαν οι βάρβαροι ακόμα,
η λευτεριά, μια πανανθρώπινη ιδέα,
στις φυλακές και στην αγχόνη δεν πεθαίνει.

Κι' ούτε φυλακίζεται.

(Από τη συλλογή «Σαλπίσματα στη Σιωπή»)

«Homme, mon frere», par Nicos Anoghis (éd. d'auteur, Athènes,1985).

Je ne suis pas loin de penser que Nicos Anoghis a élevé sa poésie à une altitude nouvelle; déjà poète dans toute l'acceptation du mot, il m'apparaît ici se réaliser plus parfaitement, plus totalement.

Son recueil, «Homme, mon frere», a de puissantes et profondes résonances. Anoghis est avant tout un poète humain. Rien de ce qui touche à l'homme ne le laisse indifférent: son état naturel, ses sentiments, ses luttes, ses idéaux sa misère, sa solitude aussi au milieu de ses semblables, son cheminement dans le cycle de l'existence. L'homme face à lui-même, devant le temps et l'éternité, à la recherche des valeurs essentielles: l'amour, la paix, l'entente, la compréhension.

L'homme accepte tous ces messages, qu'ils viennent d'ici ou d'ailleurs, ils le pénètrent, ils lui font mal, mais il est incapable d'y répondre. La pensée et les sentiments ne suivent pas, mais il faut cependant aller, aller toujours. Telle est la loi du destin.

GASTON - HENRY AUFRERE

Γάλλος Ελληνιστής

«Αδελφέ μου Άνθρωπε...» του Νίκου Ανώγη (Αθήνα 1985)

Πιστεύω ότι ο Νίκος Ανώγης ύψωσε την ποίησή του σε ένα καινούργιο επίπεδο. Ήδη ποιητής, με όλη τη σημασία του όρου, εδώ μου φαίνεται ολοκληρώνεται τελειότερα, πληρέστερα.

Η συλλογή του, «Αδελφέ μου άνθρωπε», έχει ισχυρή και βαθύτατη αντήχηση. Ο Ανώγης είναι πρώτα απ' όλα ένας ποιητής «ανθρώπινος». Τίποτα απ' όσα αγγίζουν τον άνθρωπο δεν τον αφήνει αδιάφορο: Η φυσική του κατάσταση, τα συναισθήματά του, οι αγώνες του, τα ιδανικά του, η φτώχεια του, η μοναξιά του ανάμεσα στους όμοιους του, η πορεία του στον κύκλο της ζωής (ύπαρξης). Ο άνθρωπος μπροστά στον εαυτό του, μπροστά στο χρόνο και την αιωνιότητα, στην αναζήτηση των αιώνιων αξιών: Την αγάπη, την ειρήνη, την ομόνοια, τη βαθύτερη κατανόηση.

Ο άνθρωπος δέχεται όλα αυτά τα μηνύματα που έρχονται από εδώ ή από αλλού, τον διαπερνούν, τον κάνουν να πονέσει, αλλά είναι αδύναμος για να δώσει απάντηση. Η σκέψη και τα αισθήματα του δεν ακολουθούν, όμως πρέπει να προχωρεί, να προχωρεί πάντα. Αυτός είναι ο νόμος του πεπρωμένου.

GASTON - HENRY AUFRERE

Γάλλος Ελληνιστής

Μετάφραση: ΕΛΠΙΔΑΣ ΠΟΥΡΝΑΡΑ

Homme, mon frere

J'ai traversé tous les déserts;
en arrivant assoiffé à tes pieds,
tu as détourné ton visage de moi.

Chassé par les hommes et ma conscience,
en arrivant à ta porte pour me protéger
je l'ai trouvée fermée.

Affamé, j'ai erré dans les monts difficiles
et les ténèbres. J'ai mendié du pain, ma vie
et tu l'as refuné.

Pierre par pierre,
roc par roc, nous coexistons.

Arbre par arbre,
fleur par fleur, nous coexistons.

Eau par eau,
goutte par goutte, nous coexistons.
Vent par vent,
souffle par souffle, nous coexistons.

Sociétés, patries, nations,
nous combattons l' homme
avec l'amour et la paix comme drapeau,
Homme, mon frère.

Les mots et les pensées tuent les messages
et nous oublions la langue des sentiments.

Αδελφέ μου Ανθρωπε

Όλες τις ερημιές περπάτησα
κι ως έφτασα διψασμένος στα πόδια σου,
απόστρεψες το πρόσωπο σου από μένα.

Κυνηγημένος απ' τους ανθρώπους και τη συνείδηση μου
κι ως έφτασα στην πόρτα σου για προστασία
κλειστή τη βρήκα.

Στα κακοτράχαλα βουνά και στα σκοτάδια
πεινασμένος τριγύριζα. Ζητιάνεψα ψωμί, τη ζωή μου
και την αρνήθηκες

Πέτρα στην πέτρα,
βράχο στο βράχο, συνυπάρχουμε.
Δέντρο στο δέντρο,
λουλούδι στο λουλούδι, συνυπάρχουμε.

Νερό στο νερό,
σταγόνα στη σταγόνα, συνυπάρχουμε.
Αέρας στον αέρα,
πνοή στην πνοή, συνυπάρχουμε.

Κοινωνίες πατρίδες, έθνη,
άνθρωπος τον άνθρωπο πολεμάμε,
με την αγάπη και την ειρήνη σημαία μας,
Αδελφέ μου Άνθρωπε.

Τα λόγια και οι σκέψεις σκοτώνουν τα μηνύματα.
Και λησμονήσαμε τη γλώσσα των αισθημάτων.

(Από την συλλογή «Αδελφέ μου Άνθρωπε»)

1

Je suis roc inerte,
sans voix, opaque.
Je suis le mouvement,
le chemin, la route,
le passage de contrôle.
La voix traverse
la lumière obscure
et fait les messages immortels.
Les messages et les signes
se sont perdus dans le temps et l'espace.
Et moi, récepteur et cortège

d' aujourd'hui, de demain, d' hier.
Mais, homme mon frère,
tes messages
ne sont pas parvenus à mon âme
et ne l'ont même pas effleurée.
Il y avait la terre
et ils sont revenus sur terre.
Il y avait le vent et la pluie
et ils s'égarèrent dans l'abîme.
Il y avait la feuille verte du printemps,
le hurlement du loup,
le bêlement de la brebis,
le roulement de l'eau
et le chant de la cigale.
La larme, le gémissement,
le plsuer, le rire.
Il y avaint la volupté de l'union
qui était revenue, qui était revenue!..
Il y avait ma pensée
qui se trouvait à l'opposé.
Je suis la marque d'une roue
qui disparaît,
va,
s'idéalise.

1

Είμαι ακίνητος και βράχος
άφωνος κι αδιάφανος.
Είμαι η κίνηση,
ο δρόμος, η πορεία,
το πέραςμα της εξέλιξης.
Η φωνή μου διαπερνά
τ' αδιάφανο φως

και κάνει αθάνατα τα μηνύματα.
Τα μηνύματα και τα σημάδια
χάθηκαν στο χώρο και στο χρόνο.
κι εγώ δέκτης και πομπός
του σήμερα, του αύριο, του χθες.
Όμως αδελφέ μου άνθρωπε
τα δικά σου μηνύματα
δεν έφτασαν στην ψυχή μου
κι ούτε την άγγισαν.
Ήταν χόμα
και ξαναγύρισαν στη γη.
Ήταν άνεμος και βροχή
και ξεστράτησαν στο χάος.
Ήταν το πράσινο φύλλο της άνοιξης,
το γαύγισμα του σκύλου,
το βέλασμα του προβάτου,
το κύλισμα του νερού
και το τραγούδι του τζιτζικιού.
Το δάκρυ, ο στεναγμός,
το κλάμα, το γέλιο.
Ήταν της σμίξης η ηδονή
που ξαναγύριζε και ξαναγύριζε!..
Ήταν η δική μου σκέψη,
π' αντίθετα πορεύτηκε.
Το σημείο μιας τροχιάς είμαι,
που χάνεται,
πορεύεται,
εξαυλούται.

(Από την συλλογή «Αδελφέ μου Άνθρωπε»)

Derrière l' homme, vent, terre et eau.

Derrière les pensées,

vent, terre et eau.

Derrière les mots,

vent, terre et eau.

Vent, terre et eau

ceux qui sont partis

et ceux qui viendront,

ceux qui sont partis

et ceux qui viendront

marcher sur les mêmes traces.

Et ce qu'ils verront

devant et derrière eux:

vent, terre et eau.

Vent qui vient et s'en va,

espoire, joies, pensées, sentiments.

Terre qui renaît,

nature, monuments, civilisation;

Et l'eau

immortalle, éternelle, tour billonnante

et libre.

Πίσω απ' τον άνθρωπο

αέρας, χώμα και νερό.

Πίσω από τις σκέψεις

αέρας, χώμα και νερό.

Πίσω από τις λέξεις

αέρας, χώμα και νερό.

Αέρας, χρώμα και νερό
αυτοί που έφυγαν
κι αυτοί που θα 'ρθουν.
Αυτοί που έφυγαν
κι αυτοί που θα 'ρθουν,
να πορευτούν στα ίδια αχνάρια.

Κι ό,τι θα δουν
μπροστά και πίσω τους,
αέρας, χρώμα και νερό.
Αέρας που έρχεται και φεύγει
οι ελπίδες, οι χαρές, οι σκέψεις, τα αισθήματα.
Χρώμα π' αναγεννιέται,
η φύση, τα μνημεία, οι πολιτισμοί.
Και το νερό,
Αθάνατο αιώνια ανακυκλούμενο
και λεύτερο.

(Από την συλλογή «Αδελφέ μου Άνθρωπε»)

5

Cette mesure, cet indicible poids
je ne les ai pas conviés,
je ne les ai pas appelés,
je ne les ai pas demandés,
je ne le veux pas.

Ils sont là devant moi sur la route
et je ne peux pas les chasser
ni même les empêcher,
les dépasser,
comme je le voudrais!..

Il y en a certains, mais il y en a un qui trace les chemins

et je vais.
Je ne change même pas de route
et m'arrêter
m'abandonne.

Il y a des moments où j'écoute en moi
des voix
des luttes de lices
et des combats.
Il y a des moments!..

Il y a des moments en moi, hors de moi,
autour de moi
peuple,
tableaux,
couleurs,
miroirs
et je suis perdu.

La mesure, l'indicible poids, comment y arriver?
Nous nous battons
pour le bien
pour le meilleur,
mais pour le parfait?

Il y a la mesure, l'indivisible poids.

5

Αυτό το μέτρο, το ανέκφραστο βάρος,
δεν το κάλεσα,
δεν το φώναξα,
δεν το επιδίωξα,
δεν το θέλω.

Κι είναι εδώ στο δρόμο μου μπροστά.
Και δεν μπορώ να το διώξω,
ούτε να το εμποδίσω,
να το ξεπεράσω.
Πόσο το 'θελα!.

Είναι κάποιιοι, μα είναι κάποιος, τους δρόμους που χαράζει.
Και γω πορεύομαι.
κι ούτε ν' αλλάξω την πορεία
και να σταθώ,
μ' αφήνει.
κι είναι στιγμές, π' ακούω μέσα μου,
φωνές
κι αγώνων πάλη
και μάχες.
Είναι στιγμές!..

Είναι στιγμές μέσα μου κι έξω, γύρω μου, λαός,
εικόνες,
χρώματα,
καθρεφτισμοί
κι είμαι χαμένος.

Το μέτρο τ' ανέκφραστο βάρος, πώς να φτάσω;
Μάχουμε,
για το καλό,
για το άριστο.
Όμως το τέλειο!

Είναι το μέτρο, το ανέκφραστο βάρος.

(Από την συλλογή «Αδελφέ μου Άνθρωπε»)

12

Toute ta vie
tu m' as envoyé le message
avec des échos, des lueurs, le silence.

Et lorsque je suis parvenu au fil d' Ariane
le temps est revenu en arrière
et il a rebroussé chemin, il a rebroussé chemin.

La barrière du Temps
et le silence infini
je n' ai pas pu les briser, homme mon frère.

Μήνυμα 12

Σ' όλη σου τη ζωή
μου 'στελνες το μήνυμα
με ήχους, με λάμπεις, με τη σιωπή.

Κι ως έφτανα στις Αριάδνης το μίτο,
γύριζε ο χρόνος πίσω.
Και ξαναγύριζε και ξαναγύριζε.

Το φράγμα του χρόνου
και την ατέλειωτη σιωπή,
δεν μπόρεσα να σπάσω αδελφέ μου άνθρωπε.

(Από την συλλογή «Αδελφέ μου Άνθρωπε»)

Triste nouvelle

Une maison toute petite et basse.
Toit en pente. Pensées, réflexions
sur un vieux rêve
chargé de destruction et de gémissements.

Aux murs on voit des choses gaies,
une couleur blanche qui brille dans le coeur,
mais elle tape arythmiquement
sur les pitoyables pauvres gens.

Une terrasse petite, très petite.
Une étable, un simple passage et un râtelier.
Des hommes, trois générations depuis,
près de la cheminée dans le solence.

Dehors le jardin et un sofa,
une cour étrangère et un horizon restreint.
On reste là mais on continue,
chemins rudes de chacun.

Manque de pain, manque de nourriture et la grand peine.
Une femme, un homme, des enfants dans les bras de la mère
avec plainte et chagrin bousculent le temps vers un autre.
Les jambes des parents plient et ces corps
sans forces avancent dans le cycle de la vie.

Πικρό μαντάτο

(απόσπασμα)

Σπίτι μικρό και χαμηλό.
Στέγη γυρτή. Σκέψεις, συλλογισμούς
για κάποιο όνειρο παλιό
που φόρτωσε φθορά και στεναγμούς.

Στους τοίχους βλέπεις χαρωπά,
χρώμα λευκό που λάμπει στην καρδιά.
Μα κείνη άρρυθμα χτυπά
στην πονεμένη τη φτωχολογιά.

Δώμα μικρό πολύ μικρό.
Σταύλος, απλό χαγιάτι και παχνί.
Άνδρες τρεις γέννες απ' αυτό
δίπλα στο τζάκι μέσα στη σιωπή.

Έξω ο κήπος και σοφάς,
ξένη αυλή κι ορίζοντας στενός.

(Από την συλλογή «Αδελφέ μου Άνθρωπε»)

TU GAGNES UNE PREMIERE VICTOIRE ET AUTRES RECITS, par Nicos ANOGHIS (éd. d'auteur, Athènes, 1987).

Je connais N. Anoghis comme poète, et d'ailleurs authentique poète, original et sincère dans son expression.

Je découvre aujourd'hui un conteur qui manie la prose avec beaucoup de dextérité. On retrouve dans ses recits son souci de vérité et les motifs de son engagement en poésie. Il sait camper ses héros, il sait décrire une atmosphère, il sait entrer dans l'âme de ses personnages. Il vit avec eux, il chante avec eux et il souffre avec eux. Et il espère aussi avec eux.

DANSE DE TOUS LES HOMMES POUR LA PAIX

La rencontre n' était pas fortuite. On l' avait programmée, on l' avait souhaitée. Par le long TRIL, un groupe de 300 anciens combattants allemands de la Deuxième Guerre Mondiale était parti de la région de Francfort et venait en Grèce. C' étaient des

membres de l' Association des Anciens Combattants Allemande des positions fortifiées de Thrace et de Macédoine.

A leur tête, le président, cheville ouvrière de la fondation de l'Association et responsable de l' excursion.

Mais, cette fois, ils venaient pèlerinage. Rendre les honneurs aux combattants morts, les leurs et les étrangers.

A Athènes, une surprise les attendait. Ce fut l'accueil que leur réservèrent une autre Association, son président et son fondateur. Les anciens combattants qui réendirent les positions fortifiées pendant la guerre en 1941. Les assaillants de l'occupation des positions fortifiées et du pays, les défenseurs dans l'intérêt de la patrie, de la religion et de la famille.

Et là, dans la taverne d' Athènes, se mêlaient les sentiments de l' horreurs de la guerre et de la joie de la vie et de la paix.

Les mêmes visages, les mêmes personnes qu'il y a 45 ans séparaient la haine de la guerre et la mort de l'un qui était la vie de l'autre, joignaient maintenant leurs mains avec émotion, avec crainte, avec joie, avec bonheur.

Et cette rencontre, ces embrassades et ces sourires étaient l'attestation et la signature du traité de paix. Le refus et le rejet de la guerre. Un acte de paix. Les mêmes âmes qui, il y a 45 ans, portaient en elles la flamme de la haine, une propension de mort, avec des visages farouches et cruels, détenaient maintenant la paix et l'amitié, débordant de sourires, de larmes et repentir. Et avant tout, ces yeux rieurs et gonflés de pleurs étaient une promesse qui disait «plus jamais de guerre».

«Maintenant que le temps a fermé les blessures, les défenseurs grecs de leur patrie vous souhaitent la bienvenue comme amis, comme Européens», dit le président de l'Association grecque dans son allocution.

«Nous ne connaissions pas votre pays et nous n'étions pas venus avec la volonté de le conquérir. On nous a donné un ordre», nous dira le président de l'Association allemande.

«Je vous connais, dira un Allemand à un combattant grec de la liberté " Et je vais aussi te rappeler la scène. J'ai tiré sur toi avec mon tank et toi tu as tiré sur moi avec ta batterie ".

Et le Grec de prendre dans ses bras, de l'embrasser et de lui dire: «Si nous disions un grand merci à Dieu d'avoir été en vie dans cet enfer de la guerre!».

La paix et l'amitié au monde commencent à l'Âme elle-même de l'homme. Platon, qui enseignait que la paix n'existe que dans l'âme de l'homme, et le Christ, qui enseignait le «Paix à vous tous», nous apprirent à nous les Grecs et à tout le monde, aux intellectuels et aux simples hommes, aux chefs des états et au dernier soldat, que la paix constitue la santé de la masse sociale, qu'à l'opposition de la guerre qui en constitue la maladie, elle donc, la paix, disparaît au monde lorsqu'il n'y existe pas de paix dans l'âme des hommes.

Ce soir, à Athènes, beaucoup des anciens combattants adversaires pendant la guerre de 41 sur les positions fortifiées de Thrace et de Macédoine sont sans bras, sans jambes, sans yeux; ils ont signé avec leurs âmes le traité de l'amour universel et de la paix dans le monde.

Et lorsque sur la piste de danse, ils dansèrent une danse grecque et une danse allemande, ce n'était que la danse de tous les hommes pour la liberté de la paix que la guerre emprisonne toujours, blesse et tue. Cette danse de tous les hommes qui libère la paix dans le monde, il faut la danser souvent et qu'elle le soit par tous.

GASTON - HENRY AUFRERE

Γάλλος Ελληνιστής

ΝΙΚΗΣΑΣ ΝΙΚΗΝ ΠΡΩΤΗΝ και άλλα διηγήματα του ΝΙΚΟΥ ΑΝΩΓΗ

Γνωρίζω τον κ. Ανώγη σαν ποιητή, και αυθεντικό, εξάλλου ποιητή. Πρωτότυπο και ειλικρινή στην έκφραση του (που εκφράζεται με πρωτοτυπία και ειλικρίνεια). Σήμερα, ανακαλύπτω έναν αφηγητή που χειρίζεται με πολλή δεξιοτεχνία την πρόζα.

Στα διηγήματα του συναντούμε πάλι την αγάπη του για αλήθεια και λόγους που τον ώθησαν να στρατευτεί την ποίηση.

Ξέρει να σκιαγραφεί τους ήρωες του. Ξέρει να περιγράφει μια ατμόσφαιρα.

Ξέρει να μπαίνει στην ψυχή των ηρώων - προσώπων (που αναφέρει στα διηγήματα του). Ζει μαζί τους. Τραγουδά μαζί τους και υποφέρει μαζί τους. Και ακόμα ελπίζει μαζί τους.

GASTON -HENRY AUFRERE

Γάλλος Ελληνιστής

Μετάφραση: ΕΛΠΙΔΑΣ ΠΟΥΡΝΑΡΑ

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΑΝΑΝΘΡΩΠΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

Δεν ήταν τυχαία η συνάντηση. Την προγραμματίσαν, την επιδίωξαν. Από το μακρινό ΤΡΙΛ της περιοχής Φρανκφούρτης της Γερμανίας ξεκίνησε μια ομάδα από 30 Γερμανούς πολεμιστές του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου και ήρθαν στην Ελλάδα. Ήταν τα μέλη του Σωματείου Γερμανών Πολεμιστών των οχυρών Θράκης και Μακεδονίας.

Μαζί τους ο επικεφαλής πρόεδρος, πρωτεργάτης της ίδρυσης του Συνδέσμου και υπεύθυνος της εκδρομής.

Αυτή τη φορά, όμως, ήρθαν προσκυνητές της χώρας. Και ακόμα να αποδώσουν τιμές στους νεκρούς μαχητές, δικούς τους και ξένους.

Στην Αθήνα τους περίμενε μια έκπληξη. Ήταν η υποδοχή που τους έκανε ένας άλλος Σύνδεσμος και ο πρόεδρος και ο ιδρυτής του. Ήταν οι πολεμιστές υπερασπιστές των οχυρών στον πόλεμο του 1941. Ήταν οι επιτιθέμενοι για την κατάληψη των οχυρών και της χώρας μας και οι αμυνόμενοι υπέρ της πατρίδας, της θρησκείας, της οικογένειας.

Και μέσα εκεί στην ταβέρνα της Αθήνας, έσμιζαν τα ανάμικτα συναισθήματα της φρίκης του πολέμου και της χαράς της ζωής και της ειρήνης.

Τα ίδια πρόσωπα, τα ίδια άτομα, που πριν 45 χρόνια τα χώριζε το μίσος του πολέμου και ο θάνατος του ενός ήταν η ζωή του άλλου, τώρα έσμιγαν τα χέρια με συγκίνηση, με δέος, με χαρά, με ευτυχία.

Και ήταν αυτή η συνάντηση, αυτές οι αγκαλιές και τα χαμόγελα, η πιστοποίηση και η υπογραφή της συνθήκης ειρήνης. Ήταν η άρνηση και η απόρριψη του πολέμου, Ήταν πράξη ειρήνης. Οι ίδιες ψυχές που πριν 45 χρόνια είχαν μέσα τους τη φλόγα του μίσους, μια ενόρμηση θανάτου, με βλοσυρά και άγρια πρόσωπα, τώρα είχαν την ειρήνη μέσα τους και η αγάπη ξεχειλίζει σαν χαμόγελα, σαν κλάμα και μεταμέλεια, Και προ παντός, αυτά τα γελαστά και κλαμένα μάτια, είχαν μέσα μια υπόσχεση που έλεγαν «ποτέ πια πόλεμος».

«Τώρα που ο χρόνος έκλεισε τις πληγές, οι Έλληνες υπερασπιστές της πατρίδας, σας καλωσορίζουν σαν φίλους, σαν Ευρωπαίους», είπε στην προσφώνηση του ο πρόεδρος του Ελληνικού Συνδέσμου.

«Εμείς δεν γνωρίζαμε τη χώρα σας και δεν ήρθαμε με τη θέλησή μας να την κατακτήσουμε. Μας διέταξαν», θα μας πει ο πρόεδρος του Γερμανικού Συνδέσμου.

«Σας γνωρίζω», θα πει ένας Γερμανός σ' έναν Έλληνα μαχητή της λευτεριάς. «Και θα σου πω και τη σκηνή: Σε πυροβολούσα με το τανκ και εσύ με πυροβολούσες από το πολυβολείο σου».

Και ο Έλληνας θα τον αγκαλιάσει, θα τον φιλήσει και θα του πει: «Ας πούμε ένα μεγάλο ευχαριστώ στο θεό, που ζήσαμε. μέσα απ' αυτήν την κόλαση του πολέμου».

Η ειρήνη και η αγάπη στον κόσμο, ξεκινά από την ίδια την ψυχή του ανθρώπου. Ο Πλάτων που δίδασκε, πως, ειρήνη υπάρχει μόνο στην ψυχή του ανθρώπου και ο Χριστός που δίδασκε το «ειρήνη υμίν», έμαθαν σ' εμάς τους Έλληνες και σε όλον τον κόσμο, στους διανοητές και στους απλούς ανθρώπους, στους αρχηγούς των κρατών και στον τελευταίο στρατιώτη, πως η ειρήνη που αποτελεί την υγεία του κοινωνικού συνόλου, σε αντίθεση με τον πόλεμο που αποτελεί την ασθένεια, αυτή, λοιπόν, η ειρήνη, χάνεται στον κόσμο όταν δεν υπάρχει ειρήνη στις ψυχές των ανθρώπων .

Αυτό το βράδυ στην Αθήνα, οι πολεμιστές, αντίπαλοι στον πόλεμο του '41 στα οχυρά Θράκης και Μακεδονίας, πολλοί από τους οποίους χωρίς χέρια, χωρίς πόδια, χωρίς μάτια, υπέγραψαν με τις ψυχές τους τη συνθήκη της παγκόσμιας αγάπης και ειρήνης στον κόσμο.

Και όταν στον κύκλο του χορού, χόρεψαν ελληνικό και γερμανικό χορό, δεν ήταν παρά ο χορός των πανανθρώπων για τη λευτεριά της ειρήνης, που τη φυλακίζει πάντα ο πόλεμος, την πληγώνει και τη σκοτώνει. Αυτός ο χορός των πανανθρώπων που ελευθερώνει την ειρήνη στον κόσμο, πρέπει να χορεύεται συχνά και από όλους.

(Από το βιβλίο διηγημάτων «Νικήσας νίκηην πρώτηη»)

«MERE, AVEC L' ODEUR TU PARLES AUSSI DU SILENCE» par Nikos Anoghis
(éd. Parask.Athènes 1987)

Nikos Anoghis cultive la poésie avec beaucoup de maîtrise et il sait en extraire des chants substantifs qui nous parlent d' amour, de nature, de paix et d , harmonie entre les choses, les êtres et les peuples. La vie est une balance qu' il faut équilibrer: les heures tragiques avec les heures de joie, le désespoir avec l' espoir; une roue qui tourne inlassablement et moule quotidiennement les fleurs matérielles et immatérielles

de notre destin. Il nous fait toucher les différents mobiles qui nous entraînent à nous exalter ou à souffrir, vers l'acceptation de nous-mêmes comme nous sommes.

Le rythme de son vers est une musique qu'il a su rendre presque personnelle par laquelle il s'efforce, un peu comme Verlaine, de traduire ce que la sensation d'ineffable vis-à-vis de la conscience moderne dont l'image est plus réelle et plus matérialiste.

GASTON -HENRY AUFRERE

CHANT

1

Cris joyeux et douloureux
Nos premiers chants.
Les oiseaux du printemps
m'ont appris le chant de l'amour.
Et je l'ai dit à ma belle
pour lui dire que je l'aime.
Et je l'ai dit à la nature
pour qu'on l'entende dans le silence.

2

Chagrin peine et désespoir
le chant triste de la hulotte.
Les gouttes de pluie
les larmes qui roulent.
Rafraîchissement de notre âme triste
la peine les pleurs les larmes.
Force courage et résignation
la peine les pleurs les larmes.

3

Le combat de la vie
dans la chasse au salaire quotidien.
Abreuvement de non peines

le jaillissement de la sueur.
Le chant au travail
je l'ai chanté avec mes frères.
Le chant du travail
je l'ai murmuré sur mes lèvres.

4

Festin et mariage
à la fête de la joie.
Ames épanouies
sourir et lermes.
A la fête de la joie
le chant le rire.
A la fête de la joie
sourire du coeur.

5

Joies, rêves, baisers
étreintes et chants.
Deux coeurs un coeur
fleurs des amours.
Le chant le silence
et l'écho du rire.
invitation de l'âme
l'écho de notre âme.

6

Puis le chant est devenu silence.
Interminable silence de la nuit.
J'ai chanté avec les yeux,
la pensée, la silence.
J'ai chanté avec les silence.
Le silence absolu.
Et tout autour une flemme

et un chant sans fin.

«ΜΑΝΑ ΜΕ Τ' ΑΡΩΜΑ ΜΙΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗ ΣΙΩΠΗ» του ΝΙΚΟΥ ΑΝΩΓΗ

(έκδ. π. Παρασκευόπουλος, Αθήνα 1987)

Ο Νίκος Ανώγης καλλιεργεί την ποίηση με μεγάλη μαεστρία και γνωρίζει να δημιουργεί τραγούδια με ουσία που μας μιλούν για αγάπη, για έρωτα, για τη φύση, για την ειρήνη και για αρμονία μεταξύ των πραγμάτων, των όντων και των λαών. Η ζωή είναι μια ζυγαριά που πρέπει να ισοσταθμίζει τις τραγικές ώρες, με τις ώρες τις χαράς και της ευτυχίας, τις ώρες της απελπισίας με την ελπίδα. Ένας τροχός που γυρίζει ασταμάτητα και που καθημερινά αλέθει υλικά και άυλα άνθη του πεπρωμένου μας.

Ο Νίκος Ανώγης μας κάνει ν' αγγίζουμε τα διάφορα κίνητρα που μας παρασύρουν στον ενθουσιασμό ή στην οδύνη κατά την αποδοχή του εαυτού μας, αυτού που είμαστε. Ο ρυθμός του στίχου του είναι μια μουσική που την έκανε σχεδόν προσωπική μέσα από την οποία ο Νίκος Ανώγης, σαν τον μεγάλο ποιητή Βερλαίν, προσπαθεί να εκφράσει την αίσθηση του ανείπωτου έναντι της σύγχρονης και αιώνιας συνείδησης, της οποίας, η εικόνα είναι περισσότερο αληθινή, περισσότερο πραγματική και πιο υλιστική μέσα σε μια πνευματική διάσταση.

GASTON - HENRY AUFRERE

Μετάφραση: ΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΟΥ

Τραγούδι

1

Τα πρώτα μας τραγούδια
κραυγές χαρούμενες και πονεμένες.
Τα πουλιά της άνοιξης
μού 'μαθαν το τραγούδι του έρωτα.
Και το 'πα της καλής μου
για να της πω πως αγαπώ.
Και το 'πα στη φύση
για ν' ακουστεί στη σιωπή.

2

Το θλιμμένο τραγούδι του γκιώνη
θλίψη και πόνος και απόγνωση.
κι οι στάλες της βροχής
των δακρύων μας το κύλισμα.
Ο πόνος, το κλάμα, το δάκρυ
δρόσιμα της θλιμμένης μας ψυχής.
Ο πόνος, το κλάμα, το δάκρυ
δύναμη και θάρρος κι αντοχή.

3

Της ζωής το πάλαιμα
στο κυνήγι του μεροκάματου.
Του ιδρώτα τ' ανάβρυσμα
των κόπων μας πότισμα.
Της δουλειάς το τραγούδι
με τ' αδέρφια τραγούδησα.
Της δουλειάς το τραγούδι
μεσ' στα χείλια ψιθύρισα.

4

Στης χαράς τη γιορτή
πανηγύρι και γάμος.
Ανθισμένες ψυχές
χαμογέλιο και κλάμα.
Στης χαράς τη γιορτή
το τραγούδι το γέλιο.
Στης χαράς τη γιορτή
της καρδιάς χαμογέλιο.

5

Χαρές, γέλιο, φιλία
αγκαλιές και τραγούδια.
Δύο καρδιές μια καρδιά
των ερώτων λουλούδια.

Το τραγούδ' η σιωπή
και του γέλιου ο ήχος,
της ψυχής προτροπή,
της ψυχής μας ο ήχος.

6

Ύστερα το τραγούδι έγινε σιωπή.
Ατέλειωτη της νύχτας σιωπή.
Τραγουδούσα με τα μάτια,
με τη σκέψη, με τη σιωπή.
Τραγουδούσα με τη σιωπή.
Με την απόλυτη σιωπή.
κι όλα μια φλόγα τριγύρω
κι ένα ατέλειωτο τραγούδι.

(Από τη συλλογή «Μάνα με τ' άρωμα μιλάς»)

NIKOS ANOGHIS

IN POLAND

ΝΙΚΟΣ ΑΝΩΓΗΣ

ΠΟΛΩΝΙΚΑ

TRANSLATED BY

NIKOS CHATZINIKOLAU

Stracony zmierzch

Ten zmierzch
budzi we mnie
pragmeme
Szukam
twoich oczu, rak, warg.

Ten zmierzch
na piasku, na morzu,

gdy tonie slonce
w wodach zatoki.
Zbliza sie noc i jestem daleko.

Ten zmierzch juz stracony
i ciebie tez nie ma.

Χαμένο δειλινό

Αυτό το δείλι,
ξυπνά το πάθος μου
κι αναζητώ
κάτι από σένα.
Τα μάτια σου, τα χέρια σου, τα χείλη σου.

Αυτό το δείλι,
στην άμμο, στο γιαλό,
καθώς βουλιάζει ο ήλιος
στα νερά της λιμνοθάλασσας
κι η νύχτα φτάνει, είσαι μακριά μου.

Αυτό το δείλι εσύ μου λείπεις
κι είναι χαμένο.

(Από τη συλλογή «Καθρεφτίσματα»)

Warianty

Myslalem, ze nowy dzien
bedzie lepszy.
Gdy byl juz blisko
upodobnit sie do innych.

I tym razem nie przyniosł nic
poza ratyna.
Zycie mija
jak sztafeta,
która rece uniesmiertelniaja.

W tym przejściu czas
pozostawia ślady
na żywych i martwych kulturach.
I znika.

Ja także jestem z niego.

Παραλλαγές

Πάντα προσμένω το αύριο
πιο χαρωπό.
Σαν έρθει και γίνει σήμερα,
το βρίσκω όμοιο κι εκείνο.

Δεν μούφερε κι αυτή τη φορά
κάτι έξω άπ' τη ρουτίνα.
Η ζωή πορεύεται,
μια σκυτάλη π' αλλάζει χέρια
και την κάνουν αθάνατη.

Στο πέρασμα του χρόνου
αφήνει τ' αγνάρια της
σε ζωντανούς και πεθαμένους πολιτισμούς
μα δε σταματά.

Ένα κομμάτι είμαι κι εγώ.

Από την Συλλογή: «Κυνηγώντας τον ίσκιο μας»

Wiesc XII

Przez cale zycie
kamunikowalas sie ze mna
dzwiekami, swiatlem, milczeniem.

A gdy dochodzilem do mitu Ariadny
zmienial sie czas.
Zn6w od poczatku.

I nie udalo mi sie przekroczyc
am murow czasu
ani bezdenne j ciszy.

Zderzenie

W zderzeniu sie ludzi
zwyciezca najsilniejszy.

W zderzeniu sie materii
zwyciezca najtwardsza czastka.

W zderzeniu sie idei
zmagania i walka.
Narodziny
nowej idei.

Μήνυμα 12

Σ' 6λη σου τη ζωή
μου 'στελνες το μήνυμα
με ήχους με λάμψεις, με τη σιωπή.

Κι ως έφτανα στις Αριάδνης το μίτο,

γύριζε ο χρόνος πίσω.
Και ξαναγύριζε και ξαναγύριζε.

Το φράγμα του χρόνου
και την ατέλειωτη σιωπή,
δεν μπόρεσα να σπάσω αδελφέ μου άνθρωπε.

(Από την συλλογή «Αδελφέ μου Άνθρωπε»)

Σύγκρουση

Στη σύγκρουση ανθρώπων
νικητής ο ισχυρότερος.

Στη σύγκρουση της ύλης
νικητής η σκληρότερη μορφή της.

Στη σύγκρουση των ιδεών
πάλη κι αγώνας.
Μιας νέας ιδέας
γέννηση.

(Από την συλλογή «Ηχούς Ανασασμοί»)

NIKOS ANOGHIS IN POLAND

ΝΙΚΟΣ ΑΝΩΓΗΣ ΠΟΛΩΝΙΚΑ

TRANSLATED BY

ARIS CHATZINIKOLAU

Dotyk

Dotyk twego ciała
i cisza
zatrzymaly czas.

Puls mojego serca
i przepływ krwi
zwiastowały nowine.

Pragnienie wiezi i twoje oczy
rodziły
uczucia miłości.

W smaku pocałunku
rozumiałem
że w moim sercu wykluła się miłość.

W oczekiwaniu zmeźniała
i nigdy, nie udało mi się jej przewycieczyc.

Spotkanie

Zobaczyłem cie przed sobą
i pomyślałem, że chyba jester obcy.
Chodziłem po twoim mieście
i pomyślałem, że chyba jestem obcy.

Ale kiedy przemówiłeś
moim językiem,
poczułem w swojej krwi
Greka i bratnią duszę.

Το άγγιγμα

Το άγγιγμα της σάρκας σου
κι η σιωπή
σταμάτησαν το χρόνο.

Ο χτύπος της καρδιάς μου,
η ροή του αίματός μου,
έφερναν κάποιο μήνυμα.

Η έλξη για ένωση και τα μάτια σου
γεννούσαν
του έρωτα το αίσθημα.

Στη γεύση του φιλιού σου
κατάλαβα
πως στην καρδιά μου γεννήθηκε η αγάπη,

Μέσα στην προσμονή ανδρώθηκε
και να τη νικήσω δεν μπόρεσα ποτέ.

(απόσπασμα)

(Από τη συλλογή «Μάνα με τ' άρωμα μιλάς»)

Συνάντηση

Σ' είδα μπροστά μου
κι είπα πως θα 'σουν ξένος.
Στην πόλη σου περπάτησα
κι είπα πως θά 'μαι ξένος.

Μα όταν εσύ μου μίλησες
με τη δική μου γλώσσα,
σ' ένοιωσα μεσ στο αίμα μου,
Έλληνα κι' αδερφό μου.

(Από τη συλλογή «Σαλπίσματα στη Σιωπή»)

Słowa z Leros

Potknalem sie o siebie
o moj cien ktory szedl przede mna.
Odwrocilem sie przekorny do nieba
i slonce natychmiast zniknelo.

Utajniłem wtedy myśli
a ty studiując gwiazdy
rozszyfrowałaś moje zadumanie
i jak nozami rzuciłaś w nie swoje słowa.
Błyska jak złociscie w powietrzu,
wbily się raniac umysł.
A ból był dokuczliwy od tych słów.

"Niech rozproszy się światło i mrok.
Niech życie stanie się chaosem, wirym, wichrem."

Te słowa wypowiedziałaś do mnie w Leros.

Λόγια της Λέρου

Σκόνταψα πάνω στον εαυτό μου
κι' ήταν ο ίσκιος μου που περπατούσε εμπρός μου.
Έστρεψα πεισματωμένος στον ουρανό
κι' ο ήλιος χάθηκε από μπροστά μου.

Έκρυψα τότε τις σκέψεις μου
κι' εσύ διαβάζοντας τ' αστέρια,
βρήκες τους λογισμούς μου
και σαν μαχαίρια τους πέταξες τα λόγια σου.
Αστράφτοντας χρυσωμένα στο αέρα,
καρφώθηκαν στον πληγωμένο νου.
Κι ήταν ο πόνος δυνατός αβάστακτος σ' αυτά τα λόγια,

«Ας διαλυθεί το φως και το σκοτάδι.
Ας γίνει χάος, στρόβιλος άνεμος η ζωή».
Μου 'πες στη Λέρο τα λόγια τούτα.

(Από τη συλλογή «Καθρεφτίσματα»)

Podazamy za naszymi ulomnosciami

Idee, wiedza, inteligencja

i za nimi

nienaruszony

nasz obraz.

Zawieszony na nas

ulomnosc.

Materia, ciezar.

Nasze ciało.

Jak poruszac sie w mroku?

Nie znane,

niewiedza, jak?

Jak dotrzec do slonca?

Wszechwladna mowa

odwrotnie, rozgoscila sie

i wyprowadzila nas na manowce.

Za lustrem

podazamy

za naszymi ulomnosciami.

Ακολουθήσαμε

τις δικές μας ατέλειες.

Ιδέες γνώσεις διανόηση

και πίσω τους

ανέγγιχτη

η μορφή μας.

Κρεμασμένες επάνω μας

οι δικές μας ατέλειες.

Η ύλη, το βάρος.

Το σώμα μας.

Πώς να διαβείς το σκοτάδι;

Το άγνωστο,

την αμάθεια, πώς;

Πώς να φτάσεις τον ήλιο;

Ο πανίσχυρος λόγος

αντίθετα πορεύτηκε

και μας ξεστράτησε.

Πίσω από τον καθρέφτη ακολουθήσαμε

τις δικές μας ατέλειες.

(Από τη συλλογή «Ηχούς Ανασασμοί»)

Bezradny wobec bolu

Bezradny wobec, bolu wedrowales

i losu ksiegi spotkates zapisy.

Skrzywdziles ty i ciebie, skosztowales

glodnych dzieci chleba ze wspolnej misy.

Bezradny wobec bolu wedrowales

i brata i przyjaciela zdradziles.

Od stolu nedzy rodzinnej powstales,

matke i ojca swego opusciles.

Bezradny wobec bolu wedrowales

i czleka wczorajszego w sobie zabiles.

Αδύνατος στα πάθη σου

Αδύνατος στα πάθη σου πορεύτηκες
κι' αντάμωσες της μοίρας τα γραμμένα.
Σ' αδίκησαν κι' αδίκησες και γεύτηκες,
ψωμί παιδιών που μείναν πεινασμένα.

Αδύνατος στα πάθη σου πορεύτηκες
και πρόδωσες το φίλο κι' αδερφό σου.
Το μαύρο λιγυστό ψωμί σαν βρέθηκε,
τη μάνα, τον πατέρα, το δικό σου.

Αδύνατος στα πάθη σου πορεύτηκες
και σκότωσες τον άνθρωπο του χθές σου.

(Από τη συλλογή «Καθρεφτίσματα»)

NIKOS ANOGHIS IN POLAND

ΝΙΚΟΣ ΑΝΩΓΗΣ ΠΟΛΩΝΙΚΑ

TRANSLATED BY PAWEL KRUPKA

Bracie moj, czlowieku

Wszystkie pustynie przemierzylem
i gdy dotartem spragniony do twych stop,
odwrociles twarz ode mnie

Scigany prZfZ ludzi i przez sumienie,
gdy dotartem do twych drzwi, by sie schronic,
zastalem je zamkniete

Po przepastnych gorach i po ciemnosciach
wyIcdniaIy blakalem sie. Blagalem o chleb, o zycie

i odmowiles mL

Kamien w kamieniu,
strata w skale, wspolistaiejemy.
Drzewo w drzewie,
ktwiat w kwiecie, wspolistniejemy

Woda w wodzie,
kropa w kropli, wspolistniejemy
Powietrze w powietrzu
Dech w tchu, wspolistaiejemy

Spoteczności, ojczyzny, narody,
walczy my człowiek z człowiekiem,
z miłością i pokojem na naszej nadzie,
Bracie mój, Człowieku.

Słowa i myśli zabijają przesłania.
I zapomnieliśmy języka uczuć

Αδελφέ μου Άνθρωπε

Όλες τις ερημιές περπάτησα
κι ως έφτασα διψασμένος στα πόδια σου,
απόστρεψες το πρόσωπο σου από μένα.

Κυνηγημένος απ' τους ανθρώπους και τη συνείδηση μου
κι ως έφτασα στην πόρτα σου για προστασία
κλειστή τη βρήκα.

Στα κακοτράχαλα βουνά και στα σκοτάδια
πεινασμένος τριγύριζα. Ζητιάνεψα ψωμί, τη ζωή μου
και την αρνήθηκες

Πέτρα στην πέτρα,
βράχο στο βράχο, συνυπάρχουμε.
Δέντρο στο δέντρο,
λουλούδι στο λουλούδι, συνυπάρχουμε.

Νερό στο νερό,
σταγόνα στη σταγόνα, συνυπάρχουμε.
Αέρας στον αέρα,
πνοή στην πνοή, συνυπάρχουμε.

Κοινωνίες πατρίδες, έθνη,
άνθρωπος τον άνθρωπο πολεμάμε,
με την αγάπη και την ειρήνη σημαία μας,
Αδελφέ μου Άνθρωπε.

Τα λόγια και οι σκέψεις σκοτώνουν τα μηνύματα.
Και λησμονήσαμε τη γλώσσα των αισθημάτων.

(Από την συλλογή «Αδελφέ μου Άνθρωπε»)

**NIKOS ANOGHIS IN ROMANIAN
ΝΙΚΟΣ ΑΝΩΓΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΚΑ**

**TRANSLATED BY
VICTOR IVANOVICI**

Fugind dupa propria umbra

Fugind dupa propria umbra
strabatem noi destinul cail noastre.

In jurul nostru, inlauntrul si-n afart noasara.

In lume,
in afara de fire,
in haos,
in afara dezastruiui,
in timp,
in afara de timp.

Fugind dupa propria umbra
pe urmele vietii umblam, be urcind, be coborind
singuri, cu altii, in natura
in bucurie,
pe-alaturi cu dureres,
in lacrima,
in gind,
imbretisati cu soarele.

Fugind dupa propria umbra,
pamintul il pictam cu pasi
si cerul col.oram cu ginduri,
care se sting si se nasc odata cu moartea.

Κυνηγώντας τον ίσκιο μας

Κυνηγώντας τον ίσκιο μας
περπατούμε του δρόμου μας το πεπρωμένο.
Γύρω από 'μας, μέσα σε 'μας, έξω από 'μας.
Μέσα στον κόσμο,
έξω άπ' τη φύση,
μέσα στο χάος,
έξω άπ' τον όλεθρο,
μέσα στο χρόνο,
έξω απ' το χρόνο.
Κυνηγώντας τον Ίσκιο μας,

ακολουθούμε τη ζωή, ανηφορίζοντες, κατηφορίζοντες
μόνοι μας, μαζί με άλλους, μέσ' τη φύση
μέσ' στη χαρά,
δίπλα στον πόνο,
μέσα στο δάκρυ,
μέσα στη σκέψη,
αγκαλιά με τον ήλιο.
Κυνηγώντας τον ίσκιο μας,
ζωγραφίζουμε με βήματα τη γη
και χρωματίζουμε τον ουρανό με σκέψεις,
πού σβήνουν και γεννιούνται με το θάνατο.

(Από την συλλογή «Κυνηγώντας τον ίσκιο μας»)

Seceratorul

S icele coopte ...
unsuiesc aum.
Sudoare si cold
ecopepa obrazul ars de soare al seceratorului.

Suierullor il auzi
si-n vipia verii, mirosul
de iarba pîrlita,
cu izul camii si-al suderii lui se-amestoca, intdru tacere.

Incovoiat, si gol, secera truda, secera roade,
iar viata lui, doar jalea si-aleanul o roade.

Θεριστής

Τα μεστωμένα στάχυα,
χρυσά ανεμίζουν ,
Ιδρώτας και σκόνη
σκεπάζει το λιοψημένο πρόσωπο του θεριστή.

Ακούς το σφύριγμα τους
κι η μυρουδιά στην κάψα του καλοκαιριού,
ψημένου χόρτου,
σμίγει με του ιδρώτα και της σάρκας του, μέσ' στη σιωπή.

Σκυφτός, γυμνός θερίζει τους κόπους, τους καρπούς,
μα κείνος, ζει μονάχα, με πόθους και καημούς.

(Από τη συλλογή «Κυνηγώντας τον ίσκιο μας»)

Amagire

Le min e au venit,
insîngerati, inegriti, palizi,
mîinile mi-au legat
Si mi-au saus
nu te gindi, nu mai vorbi.

La min e au venit,
m-au strîns în brate, mi-au legat cugetul
si mi-au spus
loveste-ti gîndul si nu vorbi.

Le min e au venit
m-au strîns in brate,
umplîndu-ma de rani si sînge,
si mi-au spus
loveste-i, nu-s ca tine, nu esti tu.

Loveam,
o clipa, un secol, multe secole
si-am omont aceea ce însumi eram,
pe-acela ce-mi era alaturi.
Pe om l-am omorât.

Πλάνη

Ἦρθαν κοντά μου,
ματωμένοι, κατάμαυροι, κιτρινισμένοι,
έδεσαν τα χέρια μου,
και μούπαν,
μη σκέπτεσαι και μη μιλάς.

Ἦρθαν κοντά μου,
μ' αγκάλιασαν, μου έδεσαν τη σκέψη,
μου λύσανε τα χέρια,
και μούπαν,
χτύπα τη σκέψη σου και μη μιλάς.

Ἦρθαν κοντά μου,
μ' έσφιξαν στην αγκαλιά τους,
με γέμισαν πληγές, και αίμα,
και μούπαν,
χτύπα τους, δεν είσαι συ.

Χτυπούσα,
για στιγμή, έναν αιώνα, πολλούς αιώνες
και σκότωσα αυτό που ήμουν,
αυτόν που είχα δίπλα μου.
Σκότωσα τον άνθρωπο.

(Από την συλλογή «Κυνηγώντας τον ίσκιο μας»)

Batalia

Ramagege gingur.

Batalia pierduta

1 agage în urma-i doar legun.

O mîna gmulga mai gtringea

în pumn o arma

în vreme ce din ciot siroia sînge purpuriu.

Un trup fara viata

îmbratiga alt trup fara viata.

Si toate laolalta ge contopeau cu glia.

Pierige zarva,

gtngate, gemete,plîngete.

Jur-împrejur zburataceau pagarile gi tacerea.

Iar luptatorul singur ge uita. .

Numara odat' gi-nc' odat' pe dugmani, pe pnetini,
ceagurile bataliei, taceni, victonile,-nfrîngerile.

Privi gpre ragarit, apoi gpre-apug.

Privi tinta la goarele ce ge nuntea cu ziua.

Arunca armele

si pagi înainte...

Μάχη

Απόμεινε μονάχος.

Απ' τη χαμένη μάχη,

δεν έμειναν παρά πτώματα.

Ένα κομμένο χέρι διπλωμένο,

κρατούσε σφιχτά το όπλο

κι ανάβριζε στην άκρη κόκκινο αίμα.

Κάποιο νεκρό κορμί

αγκάλιαζε ένα άλλο.
κι ' όλα μαζί έσμιγαν με τη γη.
Έφυγε ο θόρυβος
οι κραυγές, οι γογγυσμοί, το κλάμα.
Πέταγαν γύρω-τριγύρω πουλιά και σιωπή.
κι' ο μαχητής μονάχος κοίταζε.

Μέτρησε και ξαναμέτρησε τους φίλους, τους εχθρούς,
τις ώρες της μάχης, της σιωπής, τις νίκες τις ήττες.
Κοίταξε την ανατολή κι ύστερα τη δύση.
Κοίταξε κατάματα τον ήλιο που έσμιγε με τη μέρα.
Πέταξε τα όπλα
και προχώρησε...

(Από τη Συλλογή: «Καθρεφτίσματα»)

NIKOS ANOGHIS IN ROMANIAN
ΝΙΚΟΣ ΑΝΩΓΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΚΑ
TRANSLATED BY
ANDREAS RADOS

Visuri stinse

Iti ascultam tainele
pe care le-ai fi soptit umbrei tale
si lacrimam,
caci te durea, sufereai.

Vedeam lacrimile
cum îti alunecau pe obraji
si citeam
gîndurile cuiubarite inauntru.

Visuri stinse.
Au venit pentru o clipa si-au zburat din nou.
Lasînd
in sufletul nostru doar chipul lor.

Gindurile noastre imbratisate
bat din aripi, danseaza, trec pe vînturi
si atingîndu-se
unul de celalalt, se unesc si se sting,
tainele tale cu ale mele,
lacrimile, gemetele, bucuriile noastre. se unesc.
Si stergînd
de pe chip durerea, nasc din nou visuri care se vor stinge.

Σβησμένα όνειρα

Άκουγα τα μυστικά σου
που τα ψιθύριζες στον ίσκιο σου
και δάκρυζα,
γιατί πονούσες, γιατί υπέφερες.

Έβλεπα τα δάκρυά σου,
καθώς κυλούσαν στα μάγουλά σου
και διάβαζα,
καθρεφτισμένες κει μέσα τις σκέψεις.

Σβησμένα όνειρα.
Ήρθαν για μια στιγμή και ξανάφυγαν.
Κι' έμεινε
μεσ' στην ψυχή μας η μορφή τους.

Αγκαλιασμένες οι σκέψεις μας

φτεροκοπούν, χορεύουν, ανεμίζονται
κι' αγγίζοντας
η μια την άλλη, σμίγουν και σβήνουν,
τα μυστικά σου, με τα δικά μου,
τα δάκρυά μας, οι στεναγμοί μας, οι χαρές μας, σμίγουν.
Και σβήνοντας
απ' τη μορφή τη θλίψη, ξαναγεννούν όνειρα που θα σβήσουν.

(Από τη συλλογή «Σαλπίσματα στη Σιωπή»)

**NIKOS ANOGHIS IN SERVIAN
ΝΙΚΟΣ ΑΝΩΓΗΣ ΣΕΡΒΙΚΑ**

**TRANSLATED BY
MIKI JASIE**

Pjesma

1

Veseli i tuzni krici
nasih pruih pjesama.
Proljetne ptice
naucise me pjesmu Ijubavi.
Ja tu pjesmu rekoh mojoj dragoj
da pokazem koliko je volim.
I ja tu pjesmu rekoh prirodni
da se cuje i u tisini.

2

Tuga, jad, beznade i tuzan huk sove.
Kisne kapi, suze sto se valjaju.

Okrepa nase tuzne duse
jad, plac i suze.
Snaga, hrabrost i pomirenost
jad, plae i suze.

3

Borba za goli zivot,
Rojenje nase muke i znoj
trazenje kruha svagdanjeg, sto izbiva.
Pjesma u radu, pjevah
je sa svojom bracom
Pjesma u radu, zborih
je na svojim usnama.

4

Gozba i vjencanje na praznik radosti
Rasirene ruke, smijeh i suze.
Na praznik radosti pjesma i smijeh.

5

Radost, snovi i poljupci
zagrljaji i pjesma. Dva srca, j edno srce
i cvjetovi Ijubavi.
Pjesma, tisina i odjek smijeha. Rozivanje duse, objek nase duse.

6

Zatin pjesma utihnu,
Beskrajna tisina noci.
Pjevah ocima misao, tisinu.
Pjevah tisinom, tisinu potpunu.
A uokolo vatre i pjesma je bez kraja.

Τραγούδι

1

Τα πρώτα μας τραγούδια
κραυγές χαρούμενες και πονεμένες.
Τα πουλιά της άνοιξης
μού 'μαθαν το τραγούδι του έρωτα.
Και το 'πα της καλής μου
για να της πω πως αγαπώ.
Και το 'πα στη φύση
για ν' ακουστεί στη σιωπή.

2

Το θλιμμένο τραγούδι του γκιώνη
θλίψη και πόνος και απόγνωση.
κι οι στάλες της βροχής
των δακρύων μας το κύλισμα.
Ο πόνος, το κλάμα, το δάκρυ
δρόσιμα της θλιμμένης μας ψυχής.
Ο πόνος, το κλάμα, το δάκρυ
δύναμη και θάρρος κι αντοχή.

3

Της ζωής το πάλαιμα
στο κυνήγι του μεροκάματου.
Του ιδρώτα τ' ανάβρυσμα
των κόπων μας πότισμα.
Της δουλειάς το τραγούδι
με τ' αδέρφια τραγούδησα.
Της δουλειάς το τραγούδι
μεσ' στα χείλια ψιθύρισα.

4

Στης χαράς τη γιορτή
πανηγύρι και γάμος.
Ανθισμένες ψυχές

χαμογέλιο και κλάμα.
Στης χαράς τη γιορτή
το τραγούδι το γέλιο.
Στης χαράς τη γιορτή
της καρδιάς χαμογέλιο.

5

Χαρές, γέλιο, φιλία
αγκαλιές και τραγούδια.
Δυό καρδιές μια καρδιά
των ερώτων λουλούδια.
Το τραγούδ' η σιωπή
και του γέλιου ο ήχος,
της ψυχής προτροπή,
της ψυχής μας ο ήχος.

6

Ύστερα το τραγούδι έγινε σιωπή.
Ατέλειωτη της νύχτας σιωπή.
Τραγουδούσα με τα μάτια,
με τη σκέψη, με τη σιωπή.
Τραγουδούσα με τη σιωπή.
Με την απόλυτη σιωπή.
κι όλα μια φλόγα τριγύρω
κι ένα ατέλειωτο τραγούδι.

(Από τη συλλογή «Μάνα με τ' άρωμα μιλιάς»)

**NIKOS ANOGHIS IN ITALIAN
ΝΙΚΟΣ ΑΝΩΓΗΣ ΙΤΑΛΙΚΑ**

**TRANSLATED BY
FEBOS DELFIS**

5

Quanto entravo nella tue carne
ero stato incontrato con te.
E identificato.
Continuatore e testimone
il veniente
nel ciclo della vita.

Το άγγιγμα

5

Όταν μπήκα στην σάρκα σου
έσμιξα μαζί σου.
Ταυτίστηκα.
Συνεχιστής και μάρτυράς μας
ο ερχόμενος
στον κύκλο της ζωής.

(Από τη συλλογή «Μάνα με τ' άρωμα μιλάς»)